

vore meget bekjendte Dagblade staar en Artikel, sigtende til det Samme. Jeg synes, at en af Deleene maatte være nok, saameget mere som jeg ikke har andre Oplysninger at give end dem, jeg allerede i Forveien havde givet, naar man ikke tager feil af mine Ord og udlægger dem paa en anden Maade, end de med Rette kunde udlægges paa. Jeg gjentager, at det ærede Medlem kan have Ret i Et og Andet af, hvad han har sagt; det vil jeg ikke komme nærmere ind paa nu, men det har han ubetinget Ret i, at mellem os har der ingen Forhandling været.

Pausen: Jeg skal blot indskrænke mig til at udtale, at det i høi Grad forbausede mig, at den høitagtede Indenrigsminister kunde være i Forundring over, at jeg havde omtalt Licitationsbetingelserne her. Den høitærede Indenrigsminister synes ikke at kunne forstaa, at der er Forhold i Livet, hvor man kan sætte sin Pligt over sin personlige Fordel, og naar jeg har talt om Licitationsbetingelserne her, vidste jeg meget vel, at disse Betingelser selvfølgelig vare en vægtig Aarsag for Entreprenurerne til at afgjøre, om de vilde indlade sig paa at overtage en saadan Entreprise; men jeg gjentager det, jeg har talt ifølge min Stilling her i Salen til Fremme af Udviklingen af Frederikshavn's Havn, og jeg kan ikke modtage den Udtalelse af den høitærede Indenrigsminister, at han kun beteguede mig som talende som Eier eller Medeier af Derne og endog forbausede sig over, at jeg kunde tale anderledes. Iøvrigt har jeg kun at tilføie, at det For svar, den høitærede Indenrigsminister førte for denne Sag, i Virkeligheden kun indeholdt en Sandhed, nemlig at, hvad der staar omtalt i „Dagbladet“ idag, har sin Rigtighed; thi det er ikke den høitærede Indenrigsminister, der har forhandlet om denne Sag, Skylden ligger hos et andet Ministerium, og Udtalelserne skulle altsaa ramme den høitærede Marine-minister.

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg har ikke sigtet det ærede Medlem for ene og alene at tage Hensyn til personlig Interesse, men jeg paaviste, at, hvis Konditionerne vare skrevne saaledes, at Ingen kunde gaa ind paa at modtage Leveancen efter dem, er det en uimodsigelig Sandhed, at det Faktum — hvis det er rigtigt — vilde støtte de Interesser, som det ærede Medlem nu ogsaa gjør sig til Talsmand for, og som han er berettiget til at gjøre, det erkjender jeg, nemlig at faae solgt sin Eiendom paa rimelige Billaar. Jeg har kun een Interesse her, og det er Statens, og den føler jeg mig forpligtet til

at forsvare, saa godt som jeg formaar det; og naar det ærede Medlem mente, at jeg har lagt Skylden for, hvad der er passeret, over paa min Kollega, og det er der, han vilde henvende sig, kan han gjøre, som han vil, men jeg har ikke udsagt Noget, som kunde betegnes som en Beflagelse over min Kollegas Forhold i denne Sag, jeg har kun sagt, at det er ham, som har ført Forhandlingerne.

J. A. Larsen: Med Hensyn til den faavel af den ærede Indleder som af den høitærede Justitsminister omtalte Bælsomsag skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger. Jeg skal imidlertid ikke indlade mig nærmere paa Sagen, da den jo er Gjenstand for en Undersøgelse, og det er heller ikke mit Diemed at gaa ind paa Spørgsmaalet om den vedkommende Amtmands Ansvar. Kun skal jeg med Hensyn til dette bemærke, at det Regnskabsrevisorsyn, som Amtmanden skal foretage, af de af Justitsministeren anførte Grunde ikke har nogen meget betydelig Værdi, og dernæst at det aarlige Kasseeftersyn, som Amtmanden ligeledes skal foretage, er aldeles værdiløst, dels fordi der omtrent overalt paa Herredskontorerne findes betydelige private Midler, drives private Negotiationer, saa der altid vil kunne være Penge nok til at fylde Kassen med, og dels fordi det overalt er Sædvane, at vedkommende Retsbetjent, i det Mindste et Par Dage i Forveien, underrettes om det forestaaende Kasseeftersyn, saaledes at der let kan bringes Orden tilveie, saafremt der maatte være Noorden tilstedt. Jeg tror derfor, at man i Almindelighed er meget tilbøielig til at overdrive det Ansvar, der paahviler vedkommende Amtmand, og at man gjør rettest i med den høitærede Minister for Tiden at lade Spørgsmaalet om Amtmandens Ansvar ligge. Der er imidlertid formentlig et andet Ansvar, som ikke endnu har været omtalt, og som jeg vil tillade mig at fremdrage, og det er det Ansvar for denne Sag, som ligger i selve Ministeriet. Vi maa nemlig erindre een Ting, og det er den, at disse Vedragerier, der her er Tale om, ere blevne udøvede gennem en lang Arrække og i et meget stort Omfang. De ere udøvede paa den Maade, at en hel Del Dokumenter enten ikke ere opførte i Sporteljournalen og Gebyrerne slet ikke opførte i Regnskabet eller opførte med et væsentlig ringere Beløb, f. Ex. har jeg hørt, at et Skøde paa 120,000 Kr. er opført sportuleret efter 1,200 Kr., eller ogsaa ere de opførte som Dokumenter af en anden Art, f. Ex. et Skøde er blevet opført i Regnskabet som en Panteobligation osv. Ved disse for-